

SÜKÛT MAKAMINDA SABRIM

Zeynep AKTAŞ

Gün, ağarmak üzere...
Mızrak gibi keskin bir ıstırap,
Fikrimin ötesine erişen kuvvetle,
Bir başka derinliğin esaretinde boğuluyorum
Bu fırtına bana değil,
Başka dimağlara dolanmış duygu,
Bu yalnızlık bana ait değil!
Bambaşka ruhların yabancı sessizliğine...

Vakit d oluyor,
Ellerim tanımaz oluyor yüreğimi,
Gözyaşlarım meçhule b akıyor
İçimde beni sıkıştıran bir kudret,
Nefesimi ciğerime haram eden yangın,
Zorluyor benliğimi...

Vaveyla kopuyor vicdanımın gölgesi ardın-
dan,
Ne ben kalıyor ortada,
Ne bana dair...
Tükeniyorum.

Yorgunum,
Sustuğum her çığlığa,
Okuyamadığım her mısraya,
Yazamadığım her heceye
Bitti diye haykırıyor içimdeki ses,
Dizlerinin dermanına bu kasıt,
Yolun sonu görünüyor,
Bu yol nereye çıkar
Bilmiyorum.

Rüzgâr tersine eser burada,
Yapraklar, ağaçtan düşmez
Ve kimsenin ahı kalmaz bu diyarda,
Ferahlığı yakıyor genzimi,
Varsın sonu hüsrân olsun,
Hüsna vaktine selam olsun
Ey kalbim ben başımı
Vaat edenin kavline yasladım.

Keder taşına vurdum prangalarımı,
Bileklerimin acısıyla yoğruldu
Hissi tarife kelam yok,
Feryatla yoruldu sesim,
Sessizlik oldu imtihanım.

Toprak, haşmetiyle kalkıyor şaha,
Bir küheylan yelesi omuzlarındaki,
Bir kısrak sevinci yüreğindeki,
Arşın kuyularından akan bu sağanak,
Ab-ı hayat, gencecik evlatlarına...

Ben, o sağanakta biçare gonca,
Boynum bükülüyor damlaların esaretinde,
Taşıyamıyorum semanın yükünü...
Garib kulun imtihanı derya olur...
Boğuluyorum...

Ummadığım bir vaktin ertesinde
Birileri çıkagelir hüznün kapımdan içeri
Eş, dost, kardeş...
Ve güneş, tüm azametiyle muştular istikba-
li,
Doğar ümidi yitiklerin durağından,
Heyhat!
Bu yağın umudun sağanağıdır!
Biliyorum sabrım sükût makamındadır.